

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๐(เช้า)

ศาสนาแห่งความเมตตา

โรงพยาบาลไม่ได้มีโรงเดียว มาก มาที่วัดเรานี้หลายโรงต่อหลายโรง ให้โรงนั้นให้โรงนี้
โรงนั้นโรงนี้มาเรื่อย เราก้ไปแทบทุกวันเกี่ยวกับโรงพยาบาลทั้งนั้น ไปโรงนั้นไปโรงนี้
เอาของไปเทลง ๆ เทโรงนั้นแล้วเทโรงนี้ วันนั้นไปให้โรงนั้น วันนั้นให้โรงนั้น ๆ ต้อง
เขียนเป็นตารางไว้ละ ให้สม่าเสมอกัน ช่วงเวลาให้เสมอกัน ถ้าไม่เขียนไว้มันจำไม่ได้
เดี่ยววันนั้นให้โรงนี้แล้ววันหลังกลับไปให้โรงเก่าอีก อย่างนั้นไม่ได้ ต้องเขียนตารางไว้
ว่าโรงนี้ให้วันที่เท่าไร โรงนั้นให้วันที่เท่าไร ตีวงรอบอยู่อย่างนั้น นอกจากนั้นยังแยก
ออกไปทางโน้นอีก ออกไปทางนี้อีก ช่วยโลก

ไม่ได้ช่วยแต่เรื่องของส่วนรวมนะ เรื่องของบุคคลนี้ก็ยิ่งได้ช่วย ถ้าเป็นเรื่องของบุคคล
เราก้สงวนศักดิ์ศรีเขา จำเป็นจริง ๆ วิ่งมาหา ร้องห่มร้องไห้มา แล้วมาเล่าเหตุการณ์ให้
ฟัง เมื่อพิจารณาดูเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมด้วยเหตุผลแล้ว ควรที่จะสงเคราะห์
มากน้อยเพียงไรเราก้สงเคราะห์ นี้เป็นรายบุคคล แล้วเราก้รักษาศักดิ์ศรีเขา เราให้แล้ว
เป็นอันว่าให้เลยไม่พูดนะ แต่เจ้าของปากเปราะเอง เวลาได้ไปแล้วไปว่า หลวงตาบัว
ช่วยอันนั้น หลวงตาบัวช่วยอันนี้ นี้พวกปากเปราะ พวกทำลายตัวเอง ไม่ได้ทำลายเรา
เราเมตตาทั่วโลกใช้โหมละ มาทำลายอะไร ทำลายเจ้าตัวเอง ความปากเปราะ ปาก
สกปรก ใช้ไม่ได้ มีเยอะ

แล้วพวกนี้จะไม่ได้จากเราก้กะ มาร้องห่มร้องไห้มาใช้ธรรมดา มาก้มาเล่าเหตุผล
ให้ฟัง เราฟังเหตุฟังผลเรียบบร้อย สมควรที่จะสงเคราะห์แค่ไหน หรือไม่ได้แค่ไหน เราก้
พูดให้ฟังตามเหตุตามผล มันเป็นอย่างนั้นแหละ ปากสกปรกปากทำลายปากนี้ แล้วก้
เท่านั้นแหละพวกนี้ เป็นอันว่าขาดกันเลย เรานี้ไม่เหมือนใคร ว่าอะไรขาดเป็นหินไป
เลย เป็นหินหัก ขาดเลย เราไม่ใช่คนทะเลาะทะเลาะ เพราะจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเรามีเหตุมี
ผลพร้อมแล้ว ๆ ค่อยลง ลงจุดไหนแล้วเป็นลงเลย ทะลุเลย ๆ

ส่วนรายบุคคลที่จำเป็นก็มีอยู่บ้าง พูดมีเหตุมีผล ปากดีบ้างค่อยยังชั่ว ใ้ปากทำลาย
ปากสกปรกนี้ทำลายไปหมด อย่างนี้ใช้ไม่ได้เลย ปากนั้นทะเลาะทำลายเจ้าของ แล้วที
หลังก้ตัดเจ้าของอีกนะ จะขอทีหลังไม่ได้แล้ว เพราะนี่ก็เ็นความจำเป็นเหมือนกัน

มนุษย์เหมือนกัน ส่วนมากส่วนน้อยส่วนย่อยลงไปแล้ว ก็ต้องช่วยตามส่วนของมันเป็น
ธรรมดา ช่วยโลก ฟังแต่ว่าช่วยโลกเถอะ กว้างแคบมากน้อยช่วยไป

โฆษณาซิพวกปากสกปรก ถ้าเป็นเรื่องของบุคคลเรารักษาศักดิ์ศรีเขา ให้แล้วแล้วเลย
เหมือนไม่ได้ให้ ถ้าเป็นเรื่องของบุคคลส่วนมากจะเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นเรื่องส่วนรวมเรา
ก็พูดได้ธรรมดา นี่เพราะรักษาศักดิ์ศรีของคน คนมีศักดิ์ศรีใช้ไหมล่ะ เจ้าของไม่รักษา
ศักดิ์ศรีเจ้าของ ทำลายเจ้าของเองแล้วยังทำลายคนอื่นไปอีกด้วย คนสกปรก ปาก
สกปรก ไปที่ไหนแตกคนประเภทนี้ รักษาปากไม่ได้ เก็บความลับที่ควรลับไว้ไม่เป็น
เปิดเผยหมด ๆ ต่อไปมันจะไม่รุ่งผ่านะพวกประเภทเปิดเผยหมด พวกไม่มีตับ พวกตับ
หมด

เราให้ ๆ ด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ไม่มีอะไรเจือปน เราจะหวังเอาความศักดิ์ศรีดีงาม
ความสรรเสริญเยินยอจากเขา เราก็ไม่เคยหวังแม้เม็ดหินเม็ดทราย เราไม่หวังจากใคร
ทั้งนั้น เราให้ด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงทำได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตาม
ความเมตตาของเรา แต่ผู้รับนั้นซิ ควรจะรู้จักฐานะ รู้จักศักดิ์ศรีของตัวเอง ไม่รู้ ทำลาย
เจ้าของด้วย ปากเปราะ

เราช่วยน้อยเมื่อไรช่วยทั่วโลก บางทีเขาก็มดค้อ ลูกมีกี่คน ทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งลูกมีกี่คน
เขากำหนดวันเรียบริ้วแล้วจะมาริบ ไล่เจ้าของออกจากบ้าน อย่างนี้ก็มี ร้องไห้มา
หมดที่อยู่หมดที่พึ่ง ออกจากนี้จะไปอยู่ที่ไหน ไม่มีที่อยู่ เราก็ให้ทำสัญญากับทาง
ธนาคารเขา ให้ อย่างนั้นมี แต่เราไม่พูด วันนี้เราพูด เราปฏิบัติต่อโลก สงสารโลก
เมตตาโลก เราทำอย่างนั้นตลอดมา เรารู้จักแ่งหนักแ่งเบาเนี่ยะ เราไม่ได้ทำสู่มสู่มทำ
ทำนี้ทำเพื่อประโยชน์แก่โลกทั้งนั้น เราไม่ได้ทำเพื่อเรา

เวลานี้ก็กำลังละเมืองไทยเรา กำลังจะจม นี่หน้าไหน ๆ มันจะร้องไห้มาหาเรา มีแต่จะ
ฝ่ามือฟาดใส่หน้าผาก ๆ มัน ทั้งนั้น ทีนี้ต่อไปนี้ฝ่ามือฟาดใส่หน้าผากเลย เอาฝ่ามือ
ต้อนรับเลยต่อไปนี้ เปรี้ยะ ๆ เลยเทียว พวกปากสกปรก ปากมอมแมม ปากหมา เहां
ไม่หยุด หันหน้าไปตรงไหนहांไปตรงนั้น เหมือนไอ้ดำเลย ไอ้ปุกก็(หมาตัวหนึ่งในวัด)
เรายังดีคนมานี้มันจะहां บางตัวหันหน้าไปตรงนั้นहांเลย ก็คนแบบนี้แหละ แบบหัน
หน้าไปตรงไหนहांเลย ไม่รักษาปาก ไ้ ๆ เรศ เรา ให้ไปแล้วทำให้สลดสังเวชเหมือน

กันนะ สิ่งที่เราให้ไปแล้วก็ให้ไปแล้วด้วยความเมตตาสงสาร ใจสิ่งที่สกปรก ความสกปรกของผู้รับนี้ฟังไม่ได้นะ ดูไม่ได้เลย

มันมีนี่รายจะตายจริง ๆ ก็มี คนดูตาดำ ๆ อยู่จะไม่สงสารกันได้อย่างไร เมื่อจำเป็นจริง ๆ ถึงขีดเส้นตายไปแล้วก็ต้องได้พิจารณากัน ว่าควรจะพิจารณาช่วยกันในแง่ไหนบ้าง ไม่งั้นจะเรียกว่ามนุษย์อยู่ร่วมกันช่วยกันได้หรือ คนใจดำอยู่ด้วยกันไม่ได้

เราช่วยทุกแบบแหละ ช่วยโลก เต็มกำลังความสามารถ ถึงได้บอกตรงๆเลย สมมุติว่ามีคนเอาเงินมาให้เรากองเท่าภูเขา นี่ไม่กี่วันนะ โถงที่ต่ำ ๆ ที่ต่ำ ตรงไหนต่ำก็คือว่าตรงนั้นขาดแคลน ตรงนั้นจำเป็นมากน้อย โถง ๆ ให้เรียบสม่ำเสมอกันไป เอามาอีก กองเท่าภูเขา นี่ เงินนี้ มาอีกเอาอีก ๆ จนกระทั่งวันตาย ด้วยอำนาจแห่งความเมตตา คำว่าที่จะก้าวเข้ามาหาไม่มี มีแต่ก้าวออก ปัดออก ๆ ช่วยโลก เราทำด้วยความเมตตาขนาดนั้น เรามีต่อโลก พุดเล่น ๆ เหรอ

พระพุทธเจ้าสอนโลกนี้ สอนด้วยความเมตตาสิ้นฟ้าสิ้นแผ่นดิน สิ้นโลกธาตุ ความเมตตาของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นศาสนาของพระพุทธเจ้าจึงเป็นศาสนาที่เต็มไปด้วยความเมตตา ทะเลแห่งความเมตตา ทะเลมันก็น้อยนิดเดียว โลกธาตุความเมตตาครอบหมด

อันนี้ตัวเท่าหนูนี้มันก็เป็นจะให้ว่าไง มันเป็นก็บอกว่าเป็นซิ ความจริงของธรรมต้องเอามาพูดได้ ไม่ได้โกหก ไม่ได้อวด กิเลสมันยังอวด ยังออกตลาดเหล็กหมดเห็นไหมล่ะ ทำไมธรรมะพูดออกไม่ได้ พูดอย่างนี้พูดไม่ได้ หมดละศาสนา ถ้างลความจริงออกไม่ได้แล้ว ศาสนานี้หมด ไม่มีค้างหัวใจโลก มีแต่กิเลสเต็มตัว ๆ พุดอ้อมอ้อม ๆ ยกยอปอปั้นกัน กิเลสมันชอบอย่างนั้นนี่

เราช่วยทุกแบบแหละช่วยโลก ไม่ว่าแบบไหน ๆ เราช่วยทุกแบบเลย เต็มความสามารถว่างั้นเถอะ จนกระทั่งถึงขนาดที่ว่าเครื่องร้อนพักก่อน ๆ คือว่าเงินหมด พักก่อนเงินหมด ความหมายก็ว่างั้น เวลานี้เครื่องกำลังร้อนพักก่อน เป็นระยะ ๆ เราดูอยู่นี้บัญชีทางธนาคาร มีเงินมากน้อยเพียงไร อันนี้จะจ่ายทางไหน ๆ รวมไปถึงแล้วจะจ่ายหมดไปเท่าไร จะยังเหลืออยู่เงินเท่าไร หรือไม่เหลือ เมื่อจะไม่เหลือก็บอกว่าเครื่องร้อน

ก็ดูบัญชีอยู่นี้จะว่าไง พอมีขึ้นมามากก็เอา ๆ ให้เรื่อย ๆ ถ้ามันจะหมดจริง ๆ เราก็บอก
ว่าเครื่องร้อน

ช่วยขนาดนั้นช่วยโลก ช่วยจนหมดทุกสตางค์เราไม่ให้มีเหลือ ศาสนาของพระพุทธเจ้า
เป็นอย่างนั้น พระไม่มีเมตตา ศาสนาไม่มีเมตตา ไม่มีอะไรมีเมตตาได้ในโลก ไม่มีอะไร
พอเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้ใจของโลก ตายใจของโลกได้ ถ้าลงศาสนาตายใจของโลกไม่
ได้แล้ว พระตายใจของโลกไม่ได้ พระเสียสละไม่ได้ ใครจะเสียสละได้ พระพุทธเจ้า
แรงแห่งความเมตตา มหาสมุทรทะเลหลวงสู้ไม่ได้ ความเมตตาของพระพุทธเจ้า ไม่ได้
ไปหวังอะไรจากใครแหละ มีแต่ให้ด้วยความเมตตาล้วน ๆ แม้ที่สุดวันจะปรินิพพานยัง
ต้องเสด็จมาหาจุดสำคัญ

คนนั้นเขาจะสำเร็จมรรคผลนิพพาน แต่ก่อนเขาถือทิฐิมานะ วันนั้นเขาลดทิฐิมานะเขา
ก็ลง พระพุทธเจ้าพิจารณาแล้วจึงเสด็จมาที่นั่น ก็มาแสดงธรรมย่อ ๆ เลยบรรลุธรรม
ได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นั่นเห็นไหม เรามาเพราะคนคนนี้แหละ มาตายที่นี้หนึ่ง อันที่
สองก็เพื่อรักษาความสงบของโลก ไม่งั้นมันจะรบกันด้วยอัฐิ มาด้วยเหตุผลอันนี้ สม
เหตุสมผลพระพุทธเจ้าสั่งสอนโลกด้วยความเมตตา ด้วยเหตุด้วยผลจริง ๆ ด้วยพระ
ญาณหยั่งทราบทุกอย่าง นั่นละสุดท้ายเอาจนขนาดนั้น ความเมตตาของพระพุทธเจ้าสุด
ขีด

ศาสนานี้เป็นโลกธาตุแห่งความเมตตานะ เต็มนี้ ผู้ที่รู้ธรรมของพระพุทธเจ้าเข้าไปโดย
ลำดับ ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าโดยลำดับ ต้องมีเมตตาต้องมีจิตใจกว้างขวาง ต้อง
มีความเสียสละ ต้องเห็นใจกัน ต้องให้อภัยกัน เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นแล้วอยู่ด้วยกัน
ได้ผาสุก ใครถ้ามีธรรม ๆ ด้วยกันแล้ว อยู่ด้วยกันเป็นผาสุก ไม่ว่าจะมากว่าน้อย อยู่ด้วยกัน
เป็นผาสุก ในครอบครัวก็ไม่ทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างมีเมตตา ต่างคน
ต่างเห็นอกเห็นใจ ต่างคนต่างมีเหตุมีผลรักษาแล้วมันก็สงบเย็นละซี

นี่ละ ธรรมเข้าไปตรงไหนเย็นตรงนั้นนะ ถ้ากิเลสเข้าไปตรงไหนก็ดกกันตรงนั้น เหมือน
หมา ผัวกับเมียก็กัดกันได้จะว่าอะไร เวทีแชมเปียนแชมเปี้ยน แชมเปียนเต็มบ้านเต็ม
เมือง มีแต่ครอบครัวแต่ละครอบครัว ๆ นั่นละคือครอบครัวแชมเปียน ผัวเมียทะเลาะ
กัน เข้าใจหรือเปล่า คือไม่มีเหตุมีผล ไม่มีอรรถมีธรรม มันเป็นอย่างนั้นละ มันกัดกัน
ได้เร็วยิ่งกว่าหมาจะว่าไง

พูดอย่างนี้หยาบไหม นี่ละภาษารธรรม จำเอา พูดตามความจริงตรงไปตรงมา นี่เรียกภาษารธรรม ถ้าภาษากิเลสว่าหยาบ ตัวกิเลสตัวมันหยาบ ของสะอาดเข้าไปหามันไม่ได้ ต้องเป็นของหยาบเข้าไปหามันถึงได้ ถ้าของสะอาดคือธรรมนี้เข้าไปหามันไม่ได้ มันฟังไม่ได้ มันไม่ฟัง มันไม่ยอมรับ นั่น กิเลสมันตัวสกปรกที่สุด เพราะฉะนั้นของสะอาดจึงเข้าหากิเลสไม่ได้

นี่พูดจริง ๆ ให้หมดแหละ หมด เอาจนกระทั่งวันตาย เอาให้หมด มีเท่าไรหมด ช่วยโลกให้หมดเลย เรามีกำลังวังชามีนิสัยวาสนาอยู่บ้างพอที่จะช่วยโลกได้แค่นั้นเอาแค่นั้น พอจะช่วยสุดขีดก็เอาสุดขีดเลย ตายไม่ให้มีเงินเหลือสักสตางค์ นี่เกิดเกียรติที่สุด ถ้าว่าเกิดเกียรติ แล้วภูมิใจที่สุดว่าทำได้ทุกอย่างหมดเปลือก วังนั้นเออะ พูดง่าย ๆ ให้ทั้งหมดใส่หมดพุงแล้วพอใจ ตายก็พอใจ นั่น

เมรุก็เตรียมไว้แล้วนั้นเห็นไหม นี่ละภาษารธรรม สะทกสะท้านหาอะไร มันจะตายด้วยกันทุกคน ไม่เคยมีใครอยู่ค้ำฟ้า นี่เราก็ตาย เราให้เตรียมเมรุไว้แล้ว ให้พากันเขียนแปลนแล้ว เอาอิฐเอาอะไรมาก่อ ๆ ไว้ อันนี้ใส่พื้น อันนี้ใส่ฟอน เข้าใจไหมฟอนกองฟอนนะ นี่ใส่พื้น นี่ใส่ฟอน จอลงไปเผาหลวงตาบัวตรงนี้ ไม่ให้ทำเมรุแข่งหอปราสาทราชมณเฑียรบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ไม่ให้แข่ง ไม่ให้มาทำ เรามีเท่านี้พอแล้ว ไม่ให้มายุง ยุงหาอะไร คนตายแล้วมาประดับหาอะไร โถ ทำกันอย่างนี้กันอย่างเกะ ดูไม่ได้ นะเรา เราพูดจริงๆนะ เราดูไม่ได้

ตัวนี้ตัวทองคำทั้งแท่ง มันไม่ดูนี้ มันไม่ดู มันไปดูตั้งแต่ชี้หูชี้หมา อันนั้นดีอย่างนั้น อันนี้ดีอย่างนี้ ชี้หูชี้หมาตรงไหนดีตรงนั้นแหละ ถ้าทองคำทั้งแท่งมันไม่ดีนะ เรื่องธรรมอยู่ในหัวใจ พระพุทธเจ้าเลิศโลกเพราะหัวใจมีธรรม หัวใจเป็นธรรม มันไม่ดูนะ ดูตรงนี้ มันดูตั้งแต่ชี้หูบ้าง ชี้หมาบ้าง ชี้คนมันดูหรือไม่ดูก็ไม่รู้ เอ้าไปดูชี้ ชี้คนเป็นยังงี้ ถ้าอย่างนั้นมันเร็วนะ ของต่ำ ๆ ทราม ๆ

นี่ละกิเลสกับความต่ำทราม มันเข้ากันได้สนิท เพราะฉะนั้นคำพูดที่สะอาด คำพูดที่เป็นเหตุเป็นผล เป็นอรรถเป็นธรรม มันจึงไม่ยอมรับ เพราะมันตัวสกปรก ธรรมะสะอาดเข้ากันไม่ได้ พูดอะไรก็หาว่าท่านพูดหยาบพูดโลน อย่างนั้นอย่างนี้ มีแต่ตัวกิเลส คัดค้านธรรมทั้งนั้นแหละ คัดค้านด้านทานธรรม แล้วต่อไปโลกนี้จะอยู่ไม่ได้ นะ จะมีแต่

กิเลสตีตลาด ธรรมะออกไม่ได้ โลกไม่เห็นด้วย โลกไม่เห็นด้วยคืออะไร กิเลสไม่เห็นด้วย กิเลสมันมีมากต่อมาก แล้วมันเหยียบบาทเดียวแหลกหมดเลย

ต่อไปคนที่ไปวัดไปวานี้ต้องด้อม ๆ มอง ๆ ไป แอบ ๆ แฝง ๆ ไป จะไปอย่างสง่าผ่าเผยเหมือนอย่างหลังลายไปไม่ได้ ถูกกิเลสเหยียบหัวเอา นักธรรมจะเข้าวัดเข้าวาไม่ได้ จำศีลจำอะไรไม่ได้ ต้องแอบ ๆ ซ่อน ๆ นะต่อไปนี้ อำนาจของกิเลสมันมาก จำให้ตีนะ คำพูดอย่างนี้ หลวงตาบัวตายแล้วจะจริงไหม หรือว่าหาเรื่องใส่โลกเทรอ เอ้า พิจารณาซิ เวลานี้กำลังเริ่มแล้ว พูดอรรถพูดธรรม พูดความจริงไม่ได้แล้วเวลานี้นะ มีแต่ภาษา กิเลสทั้งนั้นเต็มบ้านเต็มเมือง พูดแล้วเราสลดสังเวชนะ

กัณฑ์ฐินี่ก็น่าฟังอยู่ กัณฑ์เทศน์ทอดกฐิน กรานกฐินี่ก็น่าฟังอยู่ เราไปเปิดฟังแล้ว เอ้อ ดี บอกพระจะอัดแจกกันก็อัดละ เราจวนตายแล้ว กัณฑ์นี้เปิดพอสมควร เปิดเต็มที่ก็ถูก บางจุดเต็มที่เลย ให้พระท่านอัดแจกกันไป กัณฑ์นี้มีกัณฑ์เปิดเต็มที่อยู่ วันกฐินธรรมดาไม่ได้เทศน์นะ ไม่ทราบจะเอาอะไรมาเทศน์ มันเหน็ดมันเหนื่อย มันเมื่อยล้า ไม่อยากเล่นกับอะไรแล้ว เพราะฉะนั้นมีงานก็เทศน์ แล้วก็ถือโอกาสเทศน์สอนพระด้วย ถึงได้ฟังเทศน์วันนั้น

เมืองไทยเรามันจะจมนะ นี่ละความเห็นแก่ได้ ความโลภเป็นอย่างนี้ละ เป็นภัยต่อโลก เห็นโทษมันหรือยัง ความโลภเป็นภัยต่อโลกขนาดไหน เมืองไทยเรากำลังจะจมนเวลานี้ การเงินการทองทุกสิ่งทุกอย่าง ถูกบีบบุกบีบเข้ามาทุกอย่างแล้ว หาอยู่หากินก็จะไม่พออยู่พอกิน ผู้ที่อยากเป็นเศรษฐี กุฎุมพี อยากมีชื่อเสียงเลยจรวดดาวเทียมกำลังจะจมนเวลานี้ นี่ละความโลภมันเป็นภัยใหม่ ฟังซิ

ธรรมพระพุทเจ้าท่านสอนว่าความโลภเป็นภัย ความโกรธเป็นภัย ราคะตัณหาเป็นภัย แล้วมันเป็นไหม เอาไปพิจารณาซิ ถ้าพระพุทเจ้าพูดผิด ก็พูดผิดทุกพระองค์ พระพุทเจ้าแสดงธรรมแบบเดียวกันหมดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภัยทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องให้รักษาเหมือนไฟในเตาเรา ไฟมันเป็นโทษแต่มันก็มีคุณ ถ้าเรารักษาได้มันก็มีคุณเพราะฉะนั้นจึงต้องให้อยู่ในเตา ไม่ให้ออกนอกเตา มันไหม้ลุกลามไปหมด แหลกไปหมด ต้องให้อยู่ในเตา หุง ต้ม แกง ใช้แสงสว่างกับมันได้ รักษามันได้แล้วก็เป็นคุณ

อันนี้เรื่องกิเลสตัณหาเหล่านี้ก็เหมือนกัน รักษาได้มันก็เป็นคุณ ผัวเมียก็อยู่กันเป็นสุข ๆ รั้นเริงบันเทิง ถ้ารักษาไม่ได้ ผัวเมียนั้นละกััดกัน แน่ะ ก็อย่างนั้น ถ้าออกนอกเตา แล้วเป็นนะ นี่เรียกว่าไฟนอกเตา แล้วกััดกัน ถ้าอยู่ในเตา อยู่ในกรอบของศีลของธรรม แล้วไม่กััด

ที่สำคัญเห็นขี้หมูขี้หมาเป็นทองคำนี้มาเดี๋ยวนี้นะ มันกำลังปั้นขี้หมูขี้หมาขึ้นเป็นทองคำทั้งแท่ง เหยียบทองคำทั้งแท่งลงให้เป็นขี้หมูขี้หมาเวลานี้ ศีลธรรมจึงจะไม่มีในโลก ศีลธรรมคือทองคำทั้งแท่งกำลังจะไม่เหลืออยู่ในโลก จะมีแต่ขี้หมูขี้หมาออกตลาดตลาดไปหมดเวลานี้ แล้วความร้อนมันจะเป็นไฟไปตาม ๆ ขี้หมูขี้หมานั้นแหละ ทองคำไม่เป็น ประดับอยู่ในคอใครก็สวยงามน่าดู ไม่ว่าตามข้อ ตามแขน ตามมือ ตามที่ไหน ประดับอยู่ที่ไหนสวยงามทั้งนั้น ทองคำนะ เอาขี้หมาไปประดับดูซินะ ถ้าหากว่ายังไม่ซัดไปหาเอาขี้หมาไอ้ดำเราไป เอามาติดคอกัน แล้วมันจะดูไหม มันจะแตกฮือหมดเลยนี่ ศาลาหลังนี้แตกเลย เอาขี้หมามาประดับ ถ้าทองคำประดับแล้วน่าดู

ขึ้นเวทีแล้วใส่เปรียง ๆ เหมือนจะกััดจะฉีก พอลงจากเวทีแล้วก็ธรรมดา ขึ้นเวทีแล้ว มันจะธรรมดาอย่างไร มันก็ต้องเป็นนักมวยขึ้นเวทีซี พอลงจากเวทีแล้ว เป็นคนธรรมดา นี่พอขึ้นเวทีแล้วก็เปรียงเลย

ต่อไปนี้ให้พร